

Martin Gilar - Právo silnějšího

Z výšky připomínala oranžová plocha džungle hladinu moře zbarvenou zapadajícím sluncem.

Stromy se vlnily v poryvech větru. Dole se rodila smršť.

Pilot prudce změnil směr. Pozdě. Chris ucítil, jak se mu popruhy zařezávají do hrudi.

Ohlédl se. Pilotovy oči byly rozšířené hrůzou. Z buše stoupal chobot tornáda a neomylně, jako by byl živý, mířil přímo k jejich helikoptéře. Hukot obřího vzdušného víru přehlušil řev motoru. Chobot je pohltit. Oblak oranžového listí, kůry a větví zastřel výhled.

Chris ztratil pocit tíhy.

Padáme, pomyslel si. Zvuk motoru byl nyní hlubší, jako by se nalézali v uzavřeném prostoru.

"Zahltily se filtry," křičel pilot. Kabina se začínala plnit dusivým dýmem.

To je konec. Takhle tedy mizí vojenské stroje.

Tvář pilota, dříve profesionálně chladná, odrážela jedinou emoci. Strach.

Stroj unikl tornádu pár metrů nad hranicí džungle. Vysoké stromy tišily vítr ve větvích, lyžiny helikoptéry se téměř dotýkaly jejich korun. Automatický systém odpálil pojistky dveří a kabina se otevřela do prostoru. Proudý ledového vzduchu z ní rvaly chuchvalce dýmu. Chris pohlédl vedle sebe. Sousední sedadlo bylo prázdné. Pilot stál jednou nohou na lyžině helikoptéry a díval se do propasti. Chris se vyprostil se z popruhů a napodobil ho. Viseli nad oranžovou spleť džungle jako dvě mláďata přimknutá k umírající matce, která je už nedokáže ochránit.

Stroj se zhoupł. To skočil poručík. Sledoval jeho tělo, dokud nezapadlo do spleti křovin. Potom mu výhled zakryla stěna stromů.

Ted!

Nadechl se a povolil sevření. Praskající větve zpomalily jeho pád. Helikoptéra mu hrozivě pomalým letem přeletěla nad hlavou a dopadla o kus dál do pralesa jako obří motorová pila. Rotor se roztříštil na tisíc kusů a jeho střepiny svištěly listovím.

Tlaková vlna exploze ho přitiskla k zemi.

Ticho.

Chris pomalu vstal. Necítil bolest, ale věděl, že to může být i ze šoku. Dlaněmi potřísněnými mizou dužnatých větví se opatrně prohmatával. Kostí se zdály být v pořádku. Rozhlédl se. Poprvé v džungli. Zachvěl se. Byl to zvláštní kontrast: ostře zelená obloha proti oranžové vegetaci. Snažil se odhadnout směr, kde zůstal jeho průvodce. Ušel sotva pár desítek metrů, když na něho narazil. Pilot klečel pod trnitým keřem, z jeho rozedrané uniformy prýštila krev.

"Haló, poručíku!" zvolal Chris radostně. "Tady jsem!"

Pilot sebou trhl a jeho ruka zajela k pouzdru se zbraní. Potom se uvolnil.

"To jste vy, doktore? Tak jste přece skočil." Jeho hlas zněl chladně, žádná radost ze shledání. Jen suché konstatování.

"Jste v pořádku?" otázal se Chris. "Ukažte, ošetřím vám rameno."

"Nechte to být! Trny jsou jedovaté. A přestaňte křičet, chováte se jako blázen. Tady nejste na pikniku, ale na Gwaně, tisíc parseků od Země. Tahle džungle nemá ráda vetřelce."

Pilot se na okamžik odmlčel, a pak stejným tónem dodal: "Raději se rozhlédněte kolem."

Někde tu musí ležet nouzový balíček, ztratil jsem ho při seskoku."

Chris si už stačil zvyknout na pohrdání, s jakým se k němu chovali vojáci bezpečnostních sborů, ale v téhle situaci působilo obzvláště absurdně. Tentokrát to nedokázal přejít mlčením.

"Tohle jste přehnal, poručíku. Nejsem váš podřízený."

Muž v uniformě na něj upřel ostrý pohled. "Můžete mě žalovat. Pokud se odtud dostaneme živí. Nakonec...máte co jste chtěl. Chtěl jste přece poznat džungli zblízka. Jen kvůli vám se konal tenhle zatracený let nad divočinou."

Chris nenalézal vhodnou odpověď. Poručík měl pravdu. Tak dlouho útočil na vedení svými žádostmi o přímý výzkum, až mu přidělili helikoptéru. Podcenil

varování, že mise může být nebezpečná. Chtěl na vlastní oči spatřit oblasti pralesů, kde se těží enzymy.

Jako zástupce Výboru pro osídlení na to měl právo, i když oficiálně neoplýval velkými pravomocemi. Byl pouhým vyslancem na planetě, kterou svrchovaně ovládala společnost Enzym Corporation. Už od svého příletu na Gwanu se necítil dobře. Tušil, že je pro vedení společnosti nepohodlný, ale marně pátral po příčině. Vojáci mu dávali najevo, že je pouze trpěnou osobou. Planeta před ním cosi skrývala.

S pocitem sílícího hnusu sledoval, jak si poručík vytrhává z ramene trny. Na jejich zpětných háčcích zůstávaly kousky tkáně. Po tváři se mu řinuly potůčky potu, ze semknutých úst však neunikl jediný sten. Chrise si už ani nevšiml. Ten chvíli čekal, pak pokrčil rameny a vydal se do pralesa.

- - - - -

Na balíček narazil v nedalekém křoví. Shýbl se, ale podvědomý signál jej zadržel.

V okolí koženého balíčku byla tráva zbarvena červeně. Krev? Opatrnost jej přiměla zkoumat pouze očima. Bylo zde příliš mnoho neznámého.

Zblízka rozeznal, že to není krev. Natáhl ruku. Zdálo se, jakoby se stébla zachvěla dříve, než se jich dotkl. Sledoval odezvu ještě jednou. Dotyk ruky vyvolal u rostlin obrannou reakci. Žilky listů zaplavila rudá míza, rychle se rozpíjela a za okamžik zalila červeně celou rostlinu. Nejpozoruhodnější bylo, že se signál přenášel i na další traviny. Vzruch se šířil v soustředných kruzích od místa podráždění stejně jako vlnky na vodní hladině. A postupoval dál, dokud červená barva nevybledla vzdáleností a patrně i nedokonalým přenosem signálu z rostliny na rostlinu. Teprve nyní upozoroval, že stejná stopa zůstala v džungli i v místech, kam předtím došlápl.

- - - - -

Poručík zamračeně roztrhl plastický obal injekce a vbodl si jehlu přes uniformu do stehna. Do tváře se mu pomalu vracela barva. Chris převracel mapu, kterou našel v balíčku a snažil se v ní zorientovat.

"Tady jsme," přiložil poručík prst k místu, kde se protínaly dvě souřadnice. "Dvacet kilometrů se nezdá moc, ale..." Nedokončil. Chris věděl, co má na mysli. V zajetí nepřátelského ekosystému džungle je každý krok smrtelně nebezpečný. Nebylo mnoho lidí, kteří dokázali projít pralesem. Po pravdě řečeno, nemohl si vzpomenout ani na jednoho.

Zachvěl se, když se mu vybavil videozáznam z těžby enzymů. Ale bylo tu ještě něco.

V džungli vládli Grullové.

Poručík nastrkal koncentrované potraviny a plastické nádoby s vodou do pouzdra u opasku. Pak natáhl závěr pistole a vrátil palcem kohoutek do původní polohy.

"Půjdemě," řekl.

Chris ho sledoval s rostoucím neklidem.

"Nebylo by lepší zůstat tady? Trosky vrtulníku jsou z výšky dobře viditelné. Záchraná výprava je najde."

Poručíkova tvář se zavlnila úsměškem, který vyjadřoval, co si o návrhu myslí. "Vždycky pročesávají trasu mezi místem havárie a základnou. To je pravidlo. V džungli nikdo nemůže zůstat na místě. Stal by se příliš zranitelný."

Chris si vybavil to málo, co věděl o Grullech. Vzpomněl si, jak loví. V buši se stahují za teplem. V tom případě musel být výbuch helikoptéry něco jako lucerna v temném lese.

Zachvěl se a sáhl si na tvář. Byla rozpálená vzrušením. I ona vyzařovala v infraskopu.

"Máme ještě jednu šanci," zkusil to znovu. "Předsunutá základna. Myslím, že jsem jednu shora zahlédl. Nebylo to daleko. Někde v místech, kde nás zachytilo tornádo."

Poručík zvedl hlavu. Oči měl sevřené do úzkých škvírek a upřeně si Chrise prohlížel.

"Nesmysl," řekl pomalu a důrazně. "V okolí není žádné stanoviště ani těžební zařízení."

"Zřetelně jsem viděl stavby," trval na svém Chris.

Poručík zaváhal: "Co jste ještě spatřil?"

"Vida. Přece jen tam bylo něco k vidění?"

Pilot nechal jeho otázku bez odpovědi. Místo toho zabručel: "Zmýlily vás shluky skal.

Občas mají pravidelné tvary, které vznikají zvětráváním hornin."

Vysvětlení vypadalo rozumně.

Vykročili. Chris se sklopenou hlavou přemýšlel.

Dotkl jsem se něčeho, co mi mělo zůstat skryto? Co podstatného mi uniká?

Měl se to brzo dozvědět. Směr, kterým poručík vyrazil, totiž souhlasil s tím, kde ležely neznámé stavby.

- - - - -

Poručík kráčel první. Jeho široká zakrvácená záda zakrývala Chrisovi výhled. Zdálo se, že na sebe vzal nebezpečnější úlohu, ale při pohledu na rudou barvu sešlapaných lodyh, která jasně určovala trasu kudy kráčeli, by si Chris pozice nejraději vyměnil.

Každou chvíli se obracel a ztrácel tak na poručíka několik metrů. Několikrát se mu zdálo, že komíhání větví v korunách stromů nezpůsobuje jen vítr, ale zřejmě to byl jen optický klam, na kterém se podílely i jeho rozrušené nervy. Napínal sluch, jestli nezaslechne záchrannou helikoptéru. Marně. Bylo ještě příliš brzy, aby je začali hledat.

Poručík pronikal hustým křovím s hbitostí, která prozrazovala, že není v džungli poprvé. Měl bezpečně vypěstované návyky, jakým způsobem rozhrnovat traviny, aby je co nejméně poškodil. Chris si povšiml, že se vyhýbá dotyku s rostlinami holou pokožkou.

Při tom ještě dokázal vybírat cestu a pravou dlaň neustále držet na rozepnutém pouzdru se zbraní.

Kráčeli rychle. Chris těžší stačil, zvláště když se propadal do svých myšlenek. To, co viděl okolo sebe, bylo ohromující. Zprvu jednotný oranžový odstín džungle se nyní rozdělil na mnoho pastelových odstínů od žluté až po červenou. Kmeny stromů, na pohled tak odolné, při pouhém dotyku ronily šťávu, která ulpívala na rukou a opojně voněla.

Byla to džungle travin dorůstajících obrovských rozměrů. Nemohl se zbavit dojmu, že množství tvarů a pohybů v sobě skrývá neznámou harmonii. Vládl tu zvláštní nezachytitelný řád. Stromy se pravidelně střídaly s nízkým porostem a volnými plochami travin. Vypadalo to jako umělý ekosystém, ale nebylo jasné, co nebo kdo jej udržuje. Snažil se rozpomenout na studia ekologie. Ze zahlobání jej probral až svištivý zvuk. Kolem jeho zápěstí se obtočil chápavý výhonek rostliny. Polekaně trhl rukou a palčivé sevření povolilo.

Tlumeně zaklel. Poručík se přikrčil a počkal, až k němu dojde.

"V pořádku?" zeptal se znepokojeně.

"OK," odpověděl Chris a třel si popálené zápěstí.

"Držte se blízko mě, je to bezpečnější. A ještě něco, doktore. Kdybyste měl pocit, že..." Zaváhal. Pauza byla příliš dlouhá. Chris ztratil trpělivost.

"Jaký pocit?"

Poručík se rozhodl: "Jako by něco ovládalo vaši vůli. Je to velmi nepříjemné, ale nesmíte se té slabosti poddat. Kdybyste se cítil nějak zvláště, tak zakřičte, pomůžu vám."

"Myslíte, že džungle dokáže nějakým způsobem ovlivňovat naše myšlení?" Poručík pokrčil rameny, ale jeho domněnku nevyvrátil.

Znovu vyrazili na vysilující pochod divočinou. Chris si uvědomil, jak málo toho o džungli ví.

Musel mu prozradit alespoň náznak toho, co skrývá. Ale co to znamená?

Pomalu si dával informace do souvislostí. Proto tedy společnost vymýtila v okolí elektrárny prales produkující drahocenné enzymy. Bez energie by byla základna snadno zranitelná a zničení energetického zdroje by znamenalo, že je planeta pro lidi ztracená.

Džungle už tolik nepřitahovala jeho pozornost. Vnímá jen stezku a míhající se nohy svého druha vpředu. Neklidně pátral ve vlastních myšlenkách, ale nepostřehl známky ničeho neobvyklého. Objevil jen obraz ochrnuté myšky pod hypnotizujícím pohledem kobry.

Nebyla to příjemná představa.

Cesta byla nekonečná, ale zastavit se nemohli. Měli šanci, jen když byli v pohybu.

Kráčel mechanicky, doléhala na něj únava. Okolní rostliny se změnily v zamženou oranžovou stěnu. Vtom mu něco podrazilo nohy.

"Co...", chtěl vykřiknout, ale slova se udusila v hlíně. Poručík jej zavalil vlastním tělem a přitiskl k zemi.

"Tiše, sakra," zašeptal naléhavě.

Nad korunami stromů nehluchně přeletěl obrovský stín. Chris zvedl oči. Byl to pták se dvěma páry křídel nad sebou, dosahujících několika metrů v rozpětí.

"Dvojplášník," vydechl.

"Koka," odsekl vztekle poručík. "Snad nás nezahlédla. Jestli ano, máme za chvíli na krku Grully z celé džungle."

Chris sledoval synchronní mávání křídel, dokud pták nezmizel za stromy. Konečně se mohl zvednout ze země nasáklé jako houba. Pilot měl ve tváři nasupený výraz.

"Jdete jako náměsíčný, doktore. Já nemohu dávat pozor zároveň na okolí i na vás a už vůbec ne..."

Zarazil se v půli slova. Chris sledoval jeho pohled. Dva metry před nimi spočíval v trávě hladký bílý kámen velikosti fotbalového míče.

"Nedotýkejte se toho," varoval poručík. Sám se opatrně přiblížil ke kouli, která svým dokonalým tvarem působila uprostřed džungle přinejmenším podivně.

"Ti bastardi," zašeptal.

"Co to znamená," zeptal se Chris.

"To znamená, že tudy neprojdeme. Musíme se vrátit."

"Nemůžeme to obejít?"

Poručík se k němu otočil a napřáhl ruku: "Prosím, jen račte."

Teprve nyní Chris spatřil, že bílý míč není v trávě sám. Ve stínu travin ležely další, celá řada balvanů vzdálených jeden od druhého na dva metry. Vypadalo to jako nějaká hranice. Sledoval poručíka, jak zaznamenává do mapy řadu bodů. Nechápal, co to znamená, ale jeho společník se nenamáhal mu něco vysvětlit. Pokrýval rub mapy nějakými kódovými znaky, jejichž význam Chris neznal. "Budeme muset vyrazit podél kamenů, to nás pěkně zdrží," řekl potom.

"Z čeho máte strach, poručíku? Je to hranice Grullů?"

Pilot zdvihl obočí: "Máte bystrý odhad," připustil. "Takhle označují teritorium, kde žijí."

"A co Koka, to je jejich pohraniční stráž?" Pilot se kousl do rtu a sklapl mapu. "Musíme vyrazit. Mrháme časem."

"Ještě jste mi neodpověděl," zaútočil znovu Chris. "Zdá se mi," vsadil vše na nejasný dojem, "že holozáznamy, které mi byly poskytnuty, neobsahovaly zdaleka všechno, co jsem chtěl vidět. Například z nich byly vystřiženy záznamy o hranici."

Poručík se nevesele usmál. Náhle působil velice unaveným dojmem. "Nemám oprávnění ani zájem vám cokoliv říct. Zeptejte se na vedení těžební společnosti. Teď není ta správná chvíle diskutovat, jestli Enzym Corporation dodržuje konvenci. Rád bych se vrátil na základnu se zdravou kůží."

Konvence osídlování světů. Znovu se prořekl. Tohle je ten důvod?

Chris v duchu probíral události uplynulých hodin. Jakou shodou náhod se dostal k informacím, které měly zůstat utajeny? Začínal tušit, že záležitost je hlubší než se domníval, když žádal o zvláštní let nad džunglí.

- - - - -

Les šuměl jejich kroky. Rudá stopa poškozené vegetace se klikatila vedle bílé linie až k hranici viditelného obzoru. Potáceli se stále stejným směrem a vzdalovali se tak z míst, kde je pravděpodobně budou hledat vrtulníky. Přesto téměř neustále vzhlíželi k obloze v naději, že nějaký spatří. Po dalších dvou hodinách udělali krátkou přestávku.

Soukali do sebe suchou potravu a zapíjeli z plastické lahve. Poručík měl unavenou tvář a uhýbal očima. Ve chvílích, kdy se domníval, že ho Chris nevidí, si jej pátravě prohlížel.

Vstávali těžce. Svaly ztuhly námahou, ale oni museli dál. Nebylo vyhnutí. Dvojice mužů dál klopýtala džunglí s očima zvednutýma k nebi. To se jim mělo stát osudným.

Když si Chris všiml bílého výběžku, bylo už pozdě.

"Pozor!" vykřikl. Svého kolegu však nestačil zadržet. V místě, kde hranice kamenů nenadále měnila směr, poručík nevědomky protnul spojnicí mezi dvěma kulovými útvary.

Po celou dobu pochodu Chris přemýšlel, co by se stalo, kdyby nebyli dost opatrní a hranici překročili. Teď se mu dostalo odpovědi. Bílé útvary v blízkosti poručíkových nohou začaly kynout, rostly před očima a jejich hladký povrch dostával trhliny. Blána se v několika okamžicích napjala a nehluchě praskla. Oblak stříbřitě šedých spor vytryskl do vzduchu. Nesený větrem pokrýval okolní rostliny a atakoval další koule. S těmi se odehrávala stejná přeměna. Podobalo se to řetězové reakci. Poplašný impuls se šířil s nezadržitelnou rychlostí. Chris si vzpomněl na jednu bláznivou pozemskou hru. Člověk postaví tisíce kostiček domina za sebe do dlouhých řad a obrazců. Pak stačí jen cvrknout do jedné z nich a celá stavba se zřítí v jediném sledu. Tady se odehrávalo něco podobného.

Bylo jasné, že se stalo něco, co nelze vzít zpět. Byli prozrazeni. Ten okamžik jej připravil o zbytky rozvahy. Chris se v panice rozběhl směrem do hloubi buše, pryč od základny.

"Tam ne, doktore! Stůjte! Tak zastavte, ksakru, chcete se rozdělit?"

Teprve poslední výkřik jej zadržel. Ohlédl se zpět s výrazem šťvaného zvířete. Pilotova tvář měla barvu drcené křídý. Pak se poručík vzchopil: "Už nemáme co ztratit. Musíme opačným směrem, přes území Grullů. K základně zbývá jen pět mil."

"Ale to jim padne přímo do náruče!"

"Nic nechápete, doktore. Jste tu cizinec. Čas pracuje proti nám. Od základny nás odřezává úzký výběžek ohraničené oblasti. Pokud budeme mít štěstí, projdeme. Jestli si chcete zachránit holý život, pak se podřídíte mému vedení. V opačném případě sbohem."

"Jestli tomu dobře rozumím, chcete se mě zbavit! Stal se ze mě nepohodlný svědek."

Vím o téhle planetě a vašich praktikách víc, než je vám milé. Vy prostě nemáte zájem, abych se vrátil na základnu. Tak je to!"

"Držte hubu!" pronesl ledově poručík. "Začínám vás mít plné zuby! Jestli budete ještě chvíli tlachat nesmysly, ztratíte poslední šanci." Ukázal rukou na hranici šedivých výtrusů. V jejich prachu Chris spatřil malé bílé kuličky. Byla to nová generace hraničních rostlin. Dosahovaly teprve velikosti tenisových míčů, ale rychle dorůstaly. To rozhodlo.

Chris zadržel dech a s bušícím srdcem přetnul obnovenou hranici. Nezpůsobilo to žádnou odezvu. Ocitl se na nepřátelském území. Diskuse nyní ztratila jakýkoliv smysl. Poklusem zamířili do míst, kde na ně číhalo neznámé nebezpečí. Jiné řešení neexistovalo.

Běželi tak dlouho, dokud jim stačily síly. Pružné větve jim šlehaly do tváří a trny rozdíraly nohy. Jakoby se džungle proti nim spikla a toužila je zadržet. Trvalo půl hodiny, než zmírnili tempo.

"Snad jsme získali dostatečný náskok," přerývaně dýchal poručík. Chtěli tomu věřit.

Chtěli věřit, že čas promrhaný v hádce jim nyní nebude chybět. Chris už únavou nedokázal ani přemýšlet. V hlavě měl jedinou tupou touhu: Vpřed! Prodírali se buší monotónním tempem, které zajišťovalo, že vydrží ještě dlouhou dobu. Zmučený mozek uvažoval, jaké mají šance. Výsledek byl vždy týž. Na to, aby mohl rozhodnout měl příliš málo zkušeností.

Poručík měl pravdu - byl tu cizinec. Zpočátku ani nepozoroval, že se jeho mozku zmocňují zvláštní obrazy. Mlhavé pocity nenápadně kmitaly v nervových spojích a postupně opanovaly jeho myšlení. Znenadání se zastavil. Když si uvědomil, že to není příkaz jeho vůle, bylo již pozdě. Otáčel se toporně jako loutka. V jeho stopě se pohybovalo něco, co by za normálních podmínek vzbudilo jeho hrůzu. Otupěle sledoval, jak se zvláštní enzymatická hmota přelévá přes traviny. Zřetelně rozeznal některé vnitřní orgány tvora.

Grull, pochopil konečně. To je konec.

Byl nepřírodně klidný. Nedokázal nic jiného, než bez pohnutí sledovat tekoucí sliz.

Obrovitá masa bílkovin se nehlučně blížila, aniž za sebou zanechala jediné zlomené stéblo. Vnitřní orgány se přeskupovaly, na povrchu tvora se objevila prohlubeň. Chris spatřil záškuby nervových příkazů v jeho svalech. Do paralyzovaného mozku konečně dospěl alespoň zlomek signálu pudu sebezáchrany.

"Poručíku," vyrazil chraptivě z neartikulujících úst.

Neslyší.

"Poručíku!"

Teď má šanci se mě zbavit. Bude to rychlé a elegantní, taková příležitost se už nenaskytne.

Nechá mě tu.

Výstřel třeskl suše jako zlomená haluz. Překvapilo ho to. Na tváři ucítil závan větru.

To bylo těsné, pomyslel si, ale pak do jeho mozkových neuronů proniklo strašlivé utrpení.

Zhroutil se jako podřatý s dlaněmi přitisknutými ke spánkům. Sdílel trýzeň bolesti s tvorem, se kterým byl spojen.

Další výstřel. Grull se zmítal v záři exploze. Sprška horkých bílkovin z kropila Chrisovu tvář. To, co zbylo z tvora, pomalu uhelnatělo v plamenech. Okolí zahalil pach doutnajících tkání. Bolest v mozkových závitech ustala.

"Vstávejte! Na co čekáte," vykřikl poručík. Potom vyprázdnil zásobník zbraně do pralesa.

Ohnivé koule výbuchů stravovaly keře i stromy.

"Tohle alespoň na chvíli překryje naši stopu."

Rázně popadl Chrisa za paži a postavil ho na nohy. "Jste schopen běžet? Tak mluvte, sakra."

"A...ano," vyrazil ze sebe Chris Nemotorně se dal do běhu. Drtili překážky před sebou v šílené touze utéci pralesu, nebezpečí a pronásledovatelům. Padali a zase vstávali.

"Máte dost sil?" zeptal se poručík, když mu potřetí pomáhal na nohy. "Grullové nejsou dost rychlí. Když vydržíte, setřeseme je."

"Díky," zamumlal jako odpověď. "Jděte napřed, bude to tak lepší, já..."

"Nesmysl," odsekl rázně. "Nenechám vás tady."

Urazili snad tři kilometry. Ztratili orientaci a jen hrubě odhadovali směr, kterým míří. Někde za obzorem, obklopená pralesem, ležela základna, jejich naděje.

Potom džungle končila. Před nimi ležela planina bílých skal. Tenhle obraz už dnes viděl. Klesli do krytu keřů. Chrisovi se dělaly mžítka před očima. Jen obtížně rozeznával pravidelné tvary kamenů, římsy, chodníky a nádrže enzymů. "Proboha," zašeptal. Jeho beznaděj dostoupila vrcholu. Očima nevěřící přejížděl přes planinu, kde se plazilo několik Grullů. "Vždyť je to město, jejich město. Kdo mohl tušit..." Šokovaně se obrátil ke svému druhovi: "Poručíku!!"

"Tohle jste chtěl vidět, doktore?" Neradostně se usmál a pohlédl Chrisovi přímo do očí. "Je to tak, jak se domýšlíte."

"To není možné. To je genocida! Vybíjíte je kvůli vaší těžbě? Vedete válku jménem lidstva, aniž si je toho vědomo!"

"Myslíte?" zašklebil se poručík. "Nebuďte směšný. Vy, úředníci, si sedíte na Zemi v teple a nemáte tušení, s čím se obyčejní pěšáci musejí potýkat."

"Jste vrazi!" Porušujete doktrínu nezasahování, kterou vyhlásila Rada."

"Kecy," vyštěkl poručík. "Nedělejte, že jste tak naivní. Vy, velvyslanec Rady na Gwaně!"

Vše na téhle planetě se odehrává s tichým souhlasem Země, nebo alespoň předstírají, že nic nevědí a nechávají nám volnou ruku. Grullové zabíjejí nás a my je. Každý bojuje, jak umí. Nakonec, je to celkem čestný zápas. Oni potřebují enzymy pro svůj metabolismus, my jako strategickou surovinu. Kříží se tu naše životní zájmy. Dokážete si představit finanční ztráty, kdybychom kvůli nim měli přestat s těžbou a vyklidit základnu?"

"To je absurdní smysl pro čest, zničit celou jednu civilizaci kvůli vašim mizerným ziskům." Chrisovi se chvěl hlas a ovládal se jen s největšími obtížemi.

Poručík odtrhl oči od prostranství a v oranžovém přitmě jejich úkrytu mu pohlédl zblízka do tváře.

"Je to tak těžké pochopit? V přírodě platí jediný zákon, silnější požívá slabšího.

Tahle civilizace, byť na úrovni doby kamenné, je naším protivníkem. Silnější zvítězí a slabší zanikne. Má lidstvo tím, že omezí svou expanzi do vesmíru, ohrožit svou prosperitu?

Téměř každá planeta je osídlena potenciálními Grully. Dokonce i na Zemi nám konkurují delfíni. Vy intelektuálové chcete, aby to byli pořád jen lidé, kdo ustupuje z cesty ve jménu humanity. Prosím, opustíme Gwanu a ostatní planety, opustíme i Zemi, abychom umožnili delfínům nerušený vývoj. Naplníme do důsledků doktrínu nezasahování. Co nám potom zbude? Mrtvý Měsíc. Ale zapomínáte na jedno, evoluce je tvrdá. Kdyby nám vládli takoví, jako jste vy, pak čeká lidstvo zánik."

Poslední slova poručík téměř zvolal. Pohyb na planině se zastavil.

"Tiše," sykl Chris, "Vždyť nás prozradíte!" Poručík místo odpovědi sáhl do pouzdra pro zbraň.

"Už se stalo, doktore. Je mi líto. Od začátku jsme měli malou šanci. Nezapomínejte, že jsou tu doma, mohou nás vysledovat i mezi rostlinami. Tahle past je dokonalá."

Jeho hlas zněl unaveně a rezignovaně. Chris sledoval situaci s pocitem ledové hrůzy.

Uchopil poručíka za zápěstí: "Proboha, snad do nich nechcete znovu střílet?"

"Zešilel jste, doktore? Pusťte! No tak pusťte, už nás stačili obklíčit!"

"Musíme se s nimi nějak dorozumět," téměř prosil Chris. "Ještě existuje nějaká naděje."

Prales tiše zapraskal. Tušili, že kruh rosolovitých těl se neúprosně svírá. Neviděli je. Grullové, maskovaní dokonalými mimikry, tvarově i barevně splývali s okolím. "Jste větší blázen než jsem si myslel, doktore. Jste - li nakloněn diskusi, prosím. Ale mě vynechte. Já se rozleptat nenechám." Poručík trhl rukou, ale nepodařilo se mu vysmeknout bez úhony. Pistole odletěla dlouhým obloukem a dopadla do trychtýřovité mýtiny v pralese.

"Nic jste nepochopil," vyštěkl a skočil po zbraní.

Co mi to jen připomíná, blesko Chrisovi v tu chvíli zcela nelogicky hlavou.

Ale poručík byl rychlejší, než jeho myšlenka. Skokem se zmocnil zbraně. Vtom okamžiku začal vzduch v nálevkovité prohlubni rotovat. Vír uchopil lidské tělo a sloup tornáda jej vynesl do výše. Trvalo to jen zlomek sekundy. Chris, který stál od události pouhých pár kroků, ucítil jen slabý závan vzduchu. Zavřel oči.

Cyklony ničící helikoptéry! To není náhoda.

Ozvalo se zapraštění větví a z výšky něco spadlo. Bylo cítit krev. Přišlo to příliš náhle. Pořád ještě nechápal, že zůstal v džungli sám, bez druhá a bez pomoci.

Cosí jej přimělo otevřít oči. Před ním stál obrovský Grull. Byl téměř na dosah. Jeho průhledné tělo se zbarvilo růžově a vytvořilo ve svém nitru jakousi kloaku. Do tváře mu zavanul odporný pach. Rosol se přelil přes poručíkovu zkrvavené tělo. Chris spatřil, jak enzymy smývají rysy mrtvé tváře. Pokožka se měnila v šupiny a v mezerách prosvítaly lícni svaly.

Rozklad pokračoval neuvěřitelnou rychlostí. Šok mu sevřel žaludek jako citrón. V pološileném stavu, potřísněn vlastními zvratky, krok za krokem ustupoval. Příšera ho pomalu následovala s napůl stráveným lidským tělem v útrobách.

Z lesa vyplulo několik dalších Grullů. Vějíř jejich těl se přibližoval. Jejich mlčenlivost násobila jeho hrůzu. Uvědomil si, že nemá kam utéci. Za jeho zády leželo město. Věty dorozumění odumřely v hrdle. Pochopil, co mínil poručík posledními slovy.

Kdybych tak měl zbraň!

První doteky jej zalechtaly na mozkové kůře. Snažili se ho zastavit, ale tentokrát byl lépe připravený. I tak to však byla jen otázka času, kdy podlehne. Rozpráhl ruce v naději, že je to mírové gesto zastaví. Snažil se jim v ústřety vyslat myšlenku přátelství.

Museli pochopit, že není jejich nepřítel. Na malý okamžik se zdálo, že zaváhali. Jeho nitro zaplavila radostná vlna. Bylo to bláhové. Kruh se neúprosně svíral dál. Tělo nejbližšího Grulla se už téměř dotýkalo jeho ruky. Představil si, jak mu prsty leptají degradační enzymy a ucukl. Neměl je čím zadržet. Zatlačili ho až na okraj pralesa.

Uklouzl a svalil se, ochrnutý hrůzou, ze svahu jako balík masa. Byl bezbranný, obklíčen nejstrašnějšími tvory, jaké kdy spatřil. Mlčenlivá skupina jej obklopovala jako popravčí četa. Nechápal, na co čekají.

"Co chcete?" zachraptěl.

Odpovědí mu byl sborový mozkový impuls. Nelítostná bolest uvnitř hlavy jej srazila na kolena. Měl pocit, jako by mu laserem vypalovali myšlenky. Generující kruh v jeho okolí rezonoval basovým tónem. Impulsy nabyly na síle. Křičel a svíjel se. Nebylo mu to nic platné. Nedokázal se ubránit. Cizí úroveň myšlení se ho dotkla jako chladný břit.

- - - - -

Ohlušující rachot přicházel z výšky. Vítr vířil prach a vháněl mu jej do očí. Rozpoznal dávky z kulometů a svistot vrtule. Něco horkého se vsakovalo do pisku u jeho hlavy.

Ten pach už někdy v životě cítil. Nemohl si vzpomenout, kdy to bylo.

Střely z kulometů tepaly pláň i bílé terasy. Vrtulníky se střídaly v náletech.

Kde to jsem?

Jeden ze strojů přistál v organické břečce nedaleko od něho. Pilot i střelec divoce gestikulovali.

Nejistě vstal a šel k nim. Střelec mu přispěchal naproti.

"Díky bohu, doktore. Ležel jste tam jako mrtvý. Kde je poručík?"

"Poručík? Jaký poručík?"

"Muži na sebe významně pohlédli. Střelec pokrčil rameny: "To je v pořádku, doktore.

Měl jste štěstí, teď už vám nic nehrozí. Posadte se přece." Nastoupil až na druhé vyzvání a přitiskl se ke stěně. Zdálo se mu, že tak to bude nejbezpečnější.

Odstartovali. V okamžiku, kdy přelétali trychtýřovitý útvar, pocítil nával nepochopitelné hrůzy, ale pak se uklidnil. Směřovali k základně. Chris se náhle se rozpráhl a vrazil do střelce, sedícího na otevřené plošině. Muž zmizel v hloubce dřív, než si stačil uvědomit, co se děje. Pak Chris potěžkal bedničku se střelivem. Udeřil. Pilotova přilba se roztříštila jako skořápka. S námahou vyprostil tělo z popruhů a svrhl jej do oranžově zářící džungle.

Zaujal pilotovo místo a stabilizoval kurs stroje. Jistá část jeho mozku analyzovala plán základny. Za několik minut již rozeznal betonový monument elektrárny. Aniž věděl proč, naplnilo jej to hlubokým uspokojením. Příkaz, zakódovaný v mysli, explodoval tisícovou naléhavostí. Odjistil rakety a strhl stroj do střemhlavého letu. Elektrárna čněla nad ostatními budovami. Již rozeznával detaily na krytu reaktoru. Z hrdla vydal nelidský skřek radostné extáze. V poslední sekundě před výbuchem se v jeho, a přece cizím mozku, zrodila zvláštní myšlenka.

Právem silnějšího!

Jako by se s ní už někdy setkal.